

EL CAMÍ CRISTINA KAUFMANN, per Agustí Vila*

Ulls blaus, clars i profunds. Una monja parla, asseguda a una cadira amb una paret al darrera: el mur d'un convent de clausura. És Cristina Kaufmann i el documental de mitja hora "*Cristina Kaufmann. Re-crear soledats*", de Francesc i Joan Grané. Ens parla de Déu, de la fe, de l'experiència mística... La càmera no és un intermediari, no ens pren res, deixa que les paraules exigents arribin a un espectador despert i actiu. No busca una fàcil identificació amb qui ens parla, com és tan habitual en els documentals d'avui.

Imatges metafòriques d'una gran bellesa il·luminen les paraules de Cristina Kaufmann. Una bellesa interior, perquè d'això es tracta en aquest documental. És cinema de cambra –encara que estigui gravat en vídeo–, on les imatges semblen "noves", lluminoses i diàfanes. Un documental rigorós. I emocionant. Tant si s'és creient com si no, és una pel·lícula que demana una re-acció: re-crear la soledat. Canviar la nostra relació amb el món.

Els ulls de Cristina Kaufmann ens recorden els ulls ardents de la Joana d'Arc de Dreyer. I penso que aquest record, que té tot aficionat al cinema, no és casual. Perquè el documental beu de les fonts del cinema de Dreyer, del de Bresson... i fa pensar també en experiències més properes en el temps com els "Portraits" d'Alain Cavalier. I hi afegeix una dosi d'actualitat; no defuig el debat polític, ben al contrari l'afronta. I ho fa amb un tema tan delicat com el del terrorisme. I és que "*Cristina Kaufmann. Re-crear les solituds*" és un documental que s'endinsa en un camí molt poc transitat. Un camí que busca la veritat més enllà de les aparences. Amb senzillesa. El camí de Cristina Kaufmann.

* Realitzador de Televisió i Director de Cinema.